

אחים עובדים

אביהוא קדוש

"אין כמו בארץ", "שם זה הבית", אומרים האחים עורכי הדין טרי ודארן עובד. אבל גם במקרה שלהם ההורים החליטו לעבור לארצות הברית כדי להבטיח לילדיהם חינוך ועתיד טובים יותר, מחוץ למדינת היהודים

בישיבה, למדנו תנ"ך והיסטוריה והכול התחבר ברמת התת מודע וחדר ללב."

אז מה היה קורה איתכם לו נשארתם לגור בישראל? דארן: "שאלה טובה."

טרי: "הייתי רוצה להאמין שאנחנו בריאים ועושים משהו שממצה את מיטב היכולות שלנו ושאלנו עושים אותו הכי טוב שאפשר, עם יראת האל בליבנו. זה נכון גם אם היינו גדלים בברזיל. הרצון הזה להיות האנשים הכי טובים שאפשר מגיע מאמא ואבא. ככה ההורים חינו אותנו. אחריות, חמלה, אהבת הזולת. הרי היו לנו סוגי חברים שונים עם ערכים שונים איפה שגדלנו. אולי אם היינו גדלים במקום אחר היינו מרכיבים במבטא שונה או בשפה שונה, אבל זה לא היה משנה את הבסיס."

דארן: "אני חושב לחזור לישראל בשלב מסוים. ישראל היא מדינה מדהימה. נניח בצד את הפוליטיקה, כי לכל מדינה יש את הבעיות הפוליטיות שלה, אבל בהחלט זו מחשבה. השורה התחתונה היא שישראל זה הבית. אני אוהב את אמריקה, זו מדינה מצוינת, וזה מרכז העולם, אבל עם יד על הלב, הידיעה שישראל נמצאת אי שם היא מה שמחזיק את כל היהודים בחיים איפה שהם נמצאים."

טרי: "אין כמו הארץ. יש לנו אפילו לקוחות וקשרים עסקיים עם עורכי דין שם. משרדים גדולים. ארומה בניו-יורק היא לקוח שלנו, למשל. אנחנו עורכי דין עם מוח ישראלי באריזה אמריקאית."

מה זה מוח ישראלי?

"חשדנים אבל מאמינים. אנחנו בוטחים באנשים אבל תמיד מוודאים את העובדות. אנחנו משחקים אבל מערבים את הקלפים. לא נקבל משהו שמישוהו אמר לנו, אלא נברוק אותו לעומק. אנחנו לא עונים תשובות אלא מתחקרים אותן. אולי זה החינוך התלמודי 'הפוך בה והפוך בה' עד שנזח לנו עם האמת. זו מנטליות ישראלית לחלוטין."

ולמה זה?

"זה מגיע מצורך מסוים. אתה מוקף באויבים לאורך כל קיומך ולאורך ההיסטוריה, רוחנית וגיאוגרפית. אתה צריך לישון עם עין אחת פקוחה."

דארן: "להיות צעד אחד לפני כולם. תמיד תחשוב קדימה רק כדי להיות באותו המצב כמו כולם. זה כמו משחק שח. זה נותן לך יתרון. דיננים בבית המשפט הם כמו שדה קרב. אתה נתקל במקצוען שעומד מולך וצריך לתת את הכול."

טרי: "יש לנו עוד יתרון. אנחנו לא נראים יהודים, אנחנו לא נראים ולא מתנהגים כמו בחורי ישיבה. אי אפשר לשפוט את הספר לפי הכריכה. הרי יש שנאת חינוס כלפי יהודים ללא כל סיבה. אנחנו גם אנשים. לכן היה כיף לגדול בברוקלין כי היינו מוקפים באהבה. זו גרסת דינקותא: מה שחווית או למדת בצעירותך אתה לא שוכח. הטוב תמיד מנצח את הרוע, את השטן. כמו בעקידת יצחק."

אה לה קורליאנובה טרי (עומד) ודארן עובד

7 א יהיה זה הוגן לומר שבעקבות רצח אביהם התחזק הקשר בין האחים עובד, אולם החיבה האנושית לטלנובלות וסיפורים סוחטי דמעות מחייבת לפחות לשקול את הזווית הטראגית הזו לסיפורם של שני עורכי הדין המצליחים ילידי ישראל.

כשהאחים היו בני תשע ואחת עשרה, נשדד אבי המשפחה בברוקלין. היו לו 68 דולרים בכיס, אבל כמו כל מהגר, הוא סירב לוותר בקלות על פרי עמלו. השור הפך לרצח, והכתם הנורא עדיין מלווה את שני האחים שבנגרותם נחרו בחוק כתחום עיסוקם. ערך העבודה והכסף וערך החיים מהרהר בשניים מאז ובליבם נותרו, כפי שהם אומרים, "שאלות רבות לבוא עולם". האח הצעיר, דארן, ("אף אחד כבר לא קורא לי דורון", הוא אומר, "חוז' מאמא שלנו. אבל זה תמיד מרגיש מאוד מיוחד כשמישהו קורא לי כך"), מציינ: "אנחנו יחסית צעירים, אבל אנחנו תמיד זוכרים מאיפה הגענו. יהדות היא תמיד דבר שחשוב לנו מאוד. לכן בנינו חדר כושר לתלמידי ישיבה וקראנו לו על שם אבינו ז"ל. הוא נוכח בחיינו ורואה כל מה שאנחנו עושים. אנחנו מתנהגים כאילו הוא עדיין חי ונמצא איתנו."

לישון עם עין פקוחה

טרנס ("טרי", או חזי, קיצור של יחזקאל) ודארן עובד נולדו בישראל ועברו לברוקלין בגיל צעיר. מאז, צמד האחים מתגנע לישראל על בסיס יומיומי. "בריוק הייתי בארץ למשך כמה שבועות בקיץ", אומר טרי, ודארן מוסיף: "הלוואי והייתי יכול לנסוע פעמיים בשנה". כמו כולם, גם הם משתללים לשמור על קשר הדוק עם המשפחה המורחבת בישראל בעזרת פלאי הטכנולוגיה. טלפונים, מיילים, שיחות וידאו אל תוך הלילה והבוקר, הכל בכדי "להישאר כמה שיותר מעורבים במה שקורה", אומר טרי. "אנחנו יהודים, נולדנו שם". דארן מוסיף: "כשאתה מגיע לישראל יש פשוט... הרגשה מסוימת. קשה לי לתאר אבל אנשים וראי מכינים את מה שאני אומר כרגע. זה בדיוק כמו שאתה מרגיש את האנרגיה כשאתה נכנס למנהטן. נוחתים בנתב"ג ויש הרגשה של ישיבה הביתה. אתה רואה אנשים ברחוב ואתה יודע שאתה רוצה לעשות משהו בשבילם, שלא כמו בניו-יורק. פה אין לך קשר אליהם. השפה..."

טרי: "אתה רואה בישראל אנשים עם כיפות ומשפחות, כולם מאותה התרבות גם אם הם מרקע שונה. 99 אחוז מהעולם אינם יהודים, ו-95 אחוז לא בהכרח מאוהבים בך. אז זה מיוחד. יש לך משהו במשותף עם האנשים האלו."

מה זה אומר לך על ישראל?

דארן: "אני לא יודע אם מישהו שלא גר בישראל עשירים או שלושים שנים יכול לחזור ולהגיד יש שיש לו את החיבור הזה, אבל ישראל תמיד הייתה חלק מהחיים שלנו. כילד אתה פחות מעריך את זה. למדנו

מרפאת התקווה

סנופי הלך לאיבוד ואפילו המודעה מהמרפאה הוטרינרית בעלת השם האופטימי לא מצליחה להחזיר אותו לבעליו

לא יודע איך זה אצלכם, אבל אצלנו בסטייט סטריט זה כמו "שכונת חיים". זה לא שששון גבאי מסתובב פה למטה, אבל יש הרגשה שכולם מכירים את כולם. בימי הקיץ הבודדים שהיו גם חמימים ויבשים, ישבנו ארו ואני על מדרגות השכנים (מפני שלא הוא ולא אני בורכנו במדרגות כניסה לבניין) ודאגנו שהכל מתקתק לפי השעון. ג'ו הסופראינטרנט מקלל את הפחים בשעה שבע בערב ובודק מי מהשכנים מפריד בין שימור לקרטון. בשמונה, ג'סי השכנה יוצאת לריצת ערב עם גופיה מסוככת ראשים. בשמונה וחצי פונקט, מגיע נייט, נשיא הבלוק בדימוס, לובש ווסט שמחזיר יותר מידי אור ובודק שאף אחד לא נוסע עם אופניים על המדרכה ואם כן אז הוא פשוט מסנוור אותם. אחר כך הוא עוצר ומספר לנו סיפורים שאין לנו כוח לשמוע, כאלה על וייטנאם או על סנדוויץ' וייטנאמי, ואז מאריך, בעל המדרגות, פותח את דלת הבניין כדי לקבל משלוח חלב מהבודגה שבפינה תוך כדי שאנחנו מפנים את הפחיות והברלים ומודים לו על שהשאליל לנו את מפתנו גם הערב. ליו וסטיב, שגרים מתחת למדרגות, יוצאים להגיד שלום. ליו, היא קצת מוזרה אבל נראית נהדר וסטיב, הוא קצת שמן אבל... זהו בעצם... הוא קצת שמן. יש לו גם זקן לסטיב הזה, וארו ואני, שנינו שמנמנים מווקנים, טופחים אחד לשני על השכם ואומרים שככה זה בסטייט סטריט, הגברים שמנים עם זקן, והנשים שאיתם פשוט שוות לאללה.

רק להוא שיוצא לסיבוב אשפה בשעה עשר בלילה אין שם. הוא איש זקן כזה, גבוה ורוזה וקצת שפוף מחיטוט בשאריות של השכנים. זה לא שהוא חסר-בית שמחפש אוכל או פחיות. לא. הוא פשוט אוסף ג'אנק שזורקים כאן בניו-יורק, אתם יודעים. שקיות של בגדים קטנים שגדלנו עליהם, קומקום ירוק מרוח בשמן מהבישולים שלצידו, מסגרות שהתנפצו בחומרות אל תוך תמונה מופשטת, מגהץ שהפסיק לכעוס ולהעלות אדים, וכל דבר בעצם שניו-יורקים כמונו זורקים הוא אוסף לחיקו. היה לו גם כלב עוזב שרץ מאחוריו. כלב כזה שברוך כלל נמצא בתוך תיק קטן מדי שצמוד לעקבים גדולים מדי. נו, אף פעם לא הייתי טוב בגזעים של כלבים, אבל הוא היה פיצפון ושעיר עם אוזניים מצחיקות ועיניים עייפות בדיוק כמו אלו של הזקן. היתה לכלבלב גם צליעה ברגל האחורית והוא תמיד היה מתאמץ להפסיק ולהרביק את המרחק, ורק כשבעליו היה בורק איהו טוסטר חלוד או איהו תנור ישן, הוא היה מצליח להתחכך בנעליו השחורות לעוד רגע קצרצר.

אחר כך הגיעה הרוח והמדרכות התמלאו בעלים צהובים והשכנים החלו לשנות את לוחות הזמנים וככה גם הזקן שהפסיק לצאת לשיטוט היומי. חשבתו שזה בגלל הקור שחודר לעצמות אבל יום אחד הבחנתי שעל דלתות הבתים ועל פנסי הרחוב תלויה מודעה עם תמונה של כלב שנראה כמו הוא רק פחות צולע. "עזרו לנו למצוא את הכלבלב הקטנטן, המתוק והאהוב סנופי", הייתה לשון המודעה, שפורסמה על ידי מרפאת החיות המקומית. רק לקרוא את ה"עזרו לנו" הזה העביר בי צמרמורת כשרמינית את הזקן נכנס לוויטרינר אובר עצות, בפעם הראשונה מזה זמן שהוא מחפש משהו הכלב בתמונה לא היה אותו כלב, רק תאום דו-ממדי שהגיע מהאינטרנט כי לזקן לא הייתה תמונה של סנופי, ומתחתיו רשום: "סנופי הוא יורקשיר טרייר בן 7 שנים. גודל: Tea Cup, עם צליעה קלה ברגל האחורית. הבעלים הוא אורח ותיק בן 80, שגידל אותו מאז שהיה גור והוא חולה עכשיו, בגלל שאיבד את החבר האמיתי והיחיד שנשאר לו בחייו. בבקשה עזרו לנו למצוא את סנופי. בבקשה תלפנו אלינו או בקרו אותנו, מרפאת Hope".

הציניקים יגידו שהאירוניה הטראגית שטמונה בשמה של המרפאה לא מרמזת על סוף טוב. אבל כיאה לקפיטליסטים שכמותנו, מה שבאמת שובר את הלב בסופו של דבר הוא הפרס או התגמול. הזקן מציע 1,000 דולר למוצא הישר. אלף דולר שהרי לא שווים כלום אל מול האבירה הכבדה, אלף דולר שבתקווה יגרמו לאנשים לצאת ולחפש את הכלב שהלך ולהחזיר אותו מאיבוד. אלף דולר או לא, אני יודע שכל מה שבא לי כרגע (וסליחה לצער בעלי חיים) זה לקנות איהו פינצ'ר ישיש ולשבור לו את הרגל האחורית, כי הימים עוברים והדיו מהמודעות נמרח על הנייר, נוול על המרחנים ולמרות שכל השכונה משתדלת לזרוק אשפה שופרא-דה-שופרא, אנחנו לא ראינו את הזקן הזה יוצא מהבית כבר הרבה הרבה יותר מדי זמן.

MISSING

רועי הולר

להטות את תוצאות המשפט". איך מכסים כל כך הרבה תחומים, לא צריך מומחיות בכל אחד מהם? דארן: "אין אדם שיוודע הכל על הכל. אנחנו נותנים משכורות אטרקטיביות ושוכרים עורכי דין מנוסים מחברות גדולות. הכול מחולק לצוותים שאחראים על כמה תחומים. אנחנו נותנים להם להתבטא מקצועית". טרי: "אנחנו לא ממש מתווכחים".

אני לא מאמין לכם. "אנחנו מדברים על הכול, אבל המוחות שלנו עוברים באופן די דומה". אולי אתם מפסידים לא מעט דברים בגלל זה. דארן: "יש חזרה מסוימת על דברים, אבל לכל אחד מאיתנו יש נקודות חזקות יותר".

באיזה תחום משפטי יש הכי הרבה יצירים? "קשה להגדיר. תלוי מה חשוב לאנשים, אבל תמיד כשיש כסף שמעורב בסיפור, אנשים נאבקים הכי חזק. תפקידך זה להופיע בפני השופט ולשכנע. הדרך בה

רבים והולכים לאכול פיצה

האחים עובד מתגאים במוצאם העיראקי ובעובדה שאביהם המנוח שירת במבצע קרש ובמלחמת ששת הימים כפטריוט שזכר היטב את תלאות החיים בבגדד. "עברנו לפה כי שנאתי את הילדים בגנון", צוחק טרי (40), המבוגר מבין השניים. דארן, 38, דווקא מרציין: "תמיד שאלנו את עצמנו את השאלה הזו. ההורים שלנו רצו בראש ובראשונה להבטיח שנקבל חינוך טוב. זה לא שהחינוך בישראל לא היה טוב, אבל דרך החיים שם הייתה שונה ממה שהם רצו עבורנו. שנינו הלכנו ללמוד משפטים באוניברסיטת ניו-יורק. למעשה, כמו הרבה דברים בחיים שלי, פשוט עקבתי אחרי מה שטרי עשה".

טרי: "באמת? לא ידעתי את זה". דארן: "כן כן. בטח היה לו קשה יותר לסלול את הדרך עבורי, אבל הוא עשה את זה יפה מאוד". השניים צוחקים.

אתה עושה את זה חשובה". טרי: "תשוקה משקפת את הבפנים. אם כואבת לך השן, תרצה ללכת לרופא שיש לו תשוקה למקצוע או למישהו שאין לו?". אני ארצה ללכת למי שיעשה את העבודה הכי טובה. "משפטים זה לא מתמטיקה. קח שני עורכי דין, תן להם את אותו הלקוח ותקבל שתי תוצאות שונות. פסק הדין תלוי בעורך דין, בשופט, באלוהים. צריך לעבוד הכי קשה שאפשר וצריך להתכונן הכי טוב שאפשר. מי שמוכן למשפט מקדם כל שאלה בכרחה". ואם בעתיד רובוטים יעבדו את המידע ויפיקו פסק דין, איפה יהיה הגורם האנושי? "שקודם ינסו את זה על ויכוחים בין בעל לאשה... הגורם האנושי זה משהו שאי אפשר לכמת לאיזה אלגוריתם. יש אנשים שאתה אוהב יותר, מחבב פחות, נמשך אליהם יותר. בוחרים נשיא בגלל איך שהוא נושא את דבריו או מתווכח. ככה זה".

נעבור לדת. זה נכון לומר שטרי הוא היותר רוחני מבין שניכם? טרי: "לא חושב". דארן: "נראה לי שכן. אבל זה באשמתי. לפחות אני משתמש בציטוטים מהתנ"ך בבית המשפט".

טרי: "יצא לי לשמוע את הרב פינטו כמה וכמה פעמים. יש לו פנים יפות ונעימות ודבריו מהדהדים מפני שהם נכונים. אני מאמין שככל שתוסיף לאמת, תגרע ממנה. האמת שלו היא תורתו והתורה שלו פשוטה ונהדרת. הנושאים שאותם הוא בוחר נוגעים לליבם של אנשים. פרו ורבו, בחירה בחיים. דבריו מנחמים ויש בו מעין עילוי אמיתי, מתנה מהאל. אני מרגיש שהוא שופע אהבה".

אם אני לקוח חשוב, תענו למלפון שלי בשבת? דארן: "לא עכשיו ולא בעתיד". טרי: "זה אנוכי, אבל אם נכבד את אלוהים, הוא יכבד אותנו. אני גאה להיות יהודי עובד ולהרשים אנשים שאינם יהודים בכך שאני לא עובד בשבת. חלקם אומרים לי שאביהם היה עובד שבעה ימים בשבוע ושהם מכבדים אותי על כך שאני לא עושה את זה. יש דווקא יהודים שלא מסכימים איתי. הכסף לא חשוב לי, אבל השם שלנו נמצא על הכף. טוב שם משמן טוב. אנחנו לא לוקחים מיליון לקוחות כי אנחנו מעדיפים איכות על כמות". דארן מסיים בחיך: "נכון לעכשיו...".